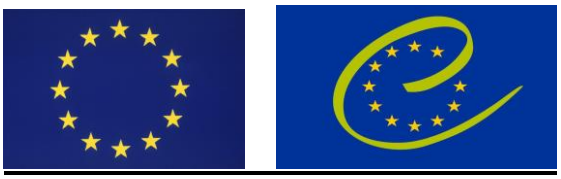
Biuletyn Europejski nr 1(2)/2014*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 2

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 3

- Zagadnienia ogólne s. 3
- Podatki s. 4
- Produkty lecznicze s. 6
- Prawo rolne s. 6
- Ochrona środowiska s. 7
- Prawo własności przemysłowej s. 8

Orzecznictwo ETPCz s. 9

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych s. 12

* * Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi wybór aktów prawnych Unii Europejskiej i orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktów prawnych Rady Europy i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych.

Informacje

- W bazie CBOIS zamieszczone zostały m.in.: opracowanie dotyczące zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze (analiza orzecznictwa krajowego i unijnego z elementami prawnoporównawczymi) oraz robocze tłumaczenie wyroku TSUE z 15 grudnia 1993 r. w sprawie C-63/92 Lubbock Fine.
- W wyroku z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie C-281/11 TSUE orzekł o uchybieniu przez Rzeczpospolitą Polską zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy dyrektywy 2009/41/WE [zob. s. 7 niniejszego biuletynu]
- Od dnia 1 stycznia 2014 r. Łotwa przystąpiła do strefy Euro
- Z dniem 1 stycznia 2014 r. Grecja przejęła od Litwy przewodnictwo w posiedzeniach Rady Unii Europejskiej (tzw. prezydencję Unii Europejskiej).

Nowe akty prawne UE

- Rozporządzenie Komisji (UE) Nr 1372/2013 z dnia 19 grudnia 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz. Urz. UE z 2013 r., Nr L346, s. 27)
- Rozporządzenie Rady (UE) Nr 1370/2013 z dnia 16 grudnia 2013 r. określające środki dotyczące ustalania niektórych dopłat i refundacji związanych ze wspólną organizacją rynków produktów rolnych (Dz. Urz. UE z 2013 r., Nr L346, s. 12)
- Rozporządzenie Rady (UE) N 1326/2013 z dnia 9 grudnia 2013 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. UE z 2013 r. Nr L334, s. 4)

Wyżej wymienione akty prawne wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) Nr 1357/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. Urz. UE z 2013 r., Nr L341, s. 47). Rozporządzenie wchodzi w życie 25 grudnia 2013 r.
- Rozporządzenie Komisji (UE) Nr 536/2013 z dnia 11 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 432/2012 ustanawiające wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, innych niż oświadczenia odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci (Dz. Urz. UE z 2013 r. Nr L160, s. 4). Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 2 stycznia 2014 r.
- Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z 6 grudnia 2013 r. dotyczące stosowania dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w

życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (dokument COM/2013/0861 final)

- 18 grudnia Unia przyjęła nowy pakiet polityczny w celu zagwarantowania czystszego powietrza w Europie. Pakiet obejmuje m.in. program „Czyste powietrze dla Europy" (komunikat Komisji z 18 grudnia 2013 r., COM(2013) 918 final), propozycję zmian w treści dyrektywy w sprawie krajowych poziomów emisji (dokument COM(2013) 920 final) oraz wniosek dotyczący nowej dyrektywy mającej na celu ograniczenie zanieczyszczeń powodowanych przez średniej wielkości instalacje energetycznego spalania (dokument COM(2013) 919 final)

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Zagadnienia ogólne

Postanowienie Trybunału z 14 listopada 2013 r. w sprawie C-49/13 MF 7

Artykuł 267 TFUE – Pojęcie „sądu" – Postępowanie mające na celu wydanie orzeczenia o charakterze sądowym – Niezawisłość – Oczywisty brak właściwości Trybunału

*) Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy ustalaniu, czy organ występujący z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym ma charakter „sądu" w rozumieniu art. 267 TFUE, co jest kwestią wewnętrzną porządku prawnego Unii, Trybunał bierze pod uwagę całość okoliczności sprawy, takich jak w szczególności podstawa prawna istnienia organu, jego stały lub tymczasowy charakter, obligatoryjny charakter jego jurysdykcji, kontradyktoryjność postępowania, stosowanie przez organ przepisów prawa oraz jego niezawisłość. W szczególności organ krajowy nie może być zakwalifikowany jako „sąd", w rozumieniu art. 267 TFUE, w sytuacji kiedy orzeka w ramach wykonywania funkcji pozasądowych, takich jak funkcje o charakterze administracyjnym.

*) Gwarancje niezawisłości i bezstronności, konieczne, aby organ mógł zostać uznany za „sąd" w rozumieniu art. 267 TFUE, wymagają istnienia uregulowań dotyczących w szczególności składu organu, mianowania, okresu trwania kadencji oraz powodów wyłączenia i odwołania jego członków, które w odczuciu podmiotów prawa pozwolą wykluczyć powstanie jakiejkolwiek uzasadnionej wątpliwości co do niezależności tego organu od czynników zewnętrznych oraz co do neutralności w odniesieniu do wchodzących w grę interesów.

P o d a t k i

Wyrok Trybunału z 21 listopada 2013 r. w sprawie C-494/12 Dixons Retail

Dyrektywa 2006/112/WE – Podatek od wartości dodanej – Dostawa towarów – Pojęcie – Oszukańcze użycie karty bankowej

*) Oszukańcze posłużenie się kartą bankomatową jako środkiem zapłaty za rzeczone transakcje jest bez znaczenia dla okoliczności, że czynności te mogą zostać zaklasyfikowane jako dostawa towaru w rozumieniu szóstej dyrektywy i dyrektywy 2006/112. W rzeczywistości bowiem takie posłużenie się nie wynika z obiektywnych kryteriów, na których opiera się to pojęcie, lecz na zamiarze osoby, która brała udział jako nabywca w spornych transakcjach, a także na sposobie konkretyzacji takiego zamiaru.
*) Artykuły 2 pkt 1, art. 5 ust. 1 i art. 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, a także art. 2 ust. 1 lit. a), art. 14 ust. 1 i art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej powinny być interpretowane w ten sposób, że w okolicznościach takich jak okoliczności sprawy głównej fizyczne wydanie towarów nabywcy, który w oszukańczy sposób posługuje się kartą bankową jako środkiem płatniczym, stanowi „dostawę towarów" w rozumieniu rzeczonych art. 2 pkt 1, art. 5 ust. 1, art. 2 ust. 1 lit. a) i art. 14 ust. 1 oraz że w ramach takiego wydania zapłata dokonana przez osobę trzecią na podstawie umowy zawartej przez tę osobę z dostawcą tych towarów, na podstawie której zobowiązuje się ona do zapłaty temu dostawcy za towary sprzedane przez niego nabywcom posługującym się taką kartą jako środkiem płatniczym, stanowi „świadczenie wzajemne" w rozumieniu rzeczonych art. 11 część A ust. 1 lit. a) i art. 73.

Wyrok Trybunału z 5 grudnia 2013 r. w sprawach połączonych C-618/11, C-637/11 i C-659/11 TVI – Televisão Independente SA

Podatki – Podatek VAT – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 11 część A ust. 1 lit. a), ust. 2 lit. a) i ust. 3 lit. c) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) i art. 79 akapit pierwszy lit. c) – Podstawa opodatkowania podatkiem VAT podlegającym zapłacie od usług wyświetlania reklam handlowych – Opłata za wyświetlanie reklam handlowych

*) Artykuł 11 część A: ust. 1 lit. a), ust. 2 lit. a) i ust. 3 lit. c) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku oraz art. 73, art. 78 akapit pierwszy lit. a) i art. 79 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, należy interpretować w ten sposób, że opłata taka jak przewidziana w przepisach portugalskich opłata za wyświetlanie przeznaczana na rozwój sztuki kinematograficznej i audiowizualnej powinna być wliczana do podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej podlegającym zapłacie od usług wyświetlania reklam handlowych.

Wyrok Trybunału z 19 grudnia 2013 r. w sprawie C-563/12 BDV Hungary Trading

Podatek VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 146 – Zwolnienia w eksporcie – Artykuł 131 – Warunki ustanawiane przez

państwa członkowskie – Przepisy krajowe wymagające, by towar przeznaczony na eksport opuścił obszar celny Unii Europejskiej w sztywnym terminie 90 dni od dostawy

*) Artykuł 146 ust. 1 i art. 131 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one istnieniu uregulowań krajowych, zgodnie z którymi w ramach dostawy na eksport towary przeznaczone na eksport poza Unię Europejską muszą opuścić terytorium Unii Europejskiej w sztywnym terminie wynoszącym trzy miesiące lub 90 dni następujących po dniu dostawy, jeżeli samo przekroczenie tego terminu skutkuje ostatecznym pozbawieniem podatnika prawa do zwolnienia tej dostawy z podatku.

Wyrok Trybunału z 19 grudnia 2013 r. w sprawie C-495/12 Bridport and West Dorset Golf Club Limited

Podatki – Podatek VAT – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienia – Artykuł 132 ust. 1 lit. m) – Świadczenie usług posiadających ścisły związek z uprawianiem sportu – Dostęp do pola golfowego – Gracze niebędący członkami klubu golfowego uiszczający opłaty za korzystanie z pola golfowego („green fee") – Wyłączenie zwolnienia – Artykuł 133 akapit pierwszy lit. d) – Artykuł 134 lit. b) – Dochód dodatkowy

*) Artykuł 134 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie wyłącza on ze zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. m) tej dyrektywy świadczenia usług polegającego na przyznaniu przez organizację nienastawioną na osiąganie zysku, która zarządza polem golfowym i posiada strukturę członkowską, prawa do korzystania z tego pola golfowego graczom niebędącym członkami tej organizacji.

*) Artykuł 133 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że nie pozwala on państwom członkowskim, w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, na wyłączenie ze zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. m) tejże dyrektywy świadczenia usług polegających na przyznaniu prawa do korzystania z pola golfowego zarządzanego przez organizację nienastawioną na osiąganie zysku, która posiada strukturę członkowską, w przypadku gdy usługa ta jest świadczona na rzecz graczy niebędących członkami wspomnianej organizacji.

Wyrok Trybunału z 19 grudnia 2013 r. w sprawie C-437/12 X

Podatki wewnętrzne – Artykuł 110 TFUE – Opłata rejestracyjna – Podobne produkty krajowe – Neutralność opłaty w odniesieniu do przywożonych używanych pojazdów samochodowych oraz w odniesieniu do podobnych pojazdów samochodowych znajdujących się już na rynku krajowym

*) Dla celów stosowania art. 110 TFUE, podobne produkty krajowe porównywalne do używanego pojazdu takiego jak w postępowaniu głównym, który został dopuszczony do obrotu po raz pierwszy przed dniem 1 lutego 2008 r. i który został przywieziony i zarejestrowany w Niderlandach w 2010 r., są pojazdami, które znajdują się już na niderlandzkim rynku i które mają cechy charakterystyczne najbardziej zbliżone do odnośnego rzeczonego pojazdu.

*) Artykuł 110 TFUE powinien być interpretowany w ten sposób, iż sprzeciwia się on opłacie takiej jak opłata od samochodów osobowych i motocykli („belasting personenauto's en motorrijwielen") obowiązująca w 2010 r., jeżeli i w zakresie w jakim kwota tej opłaty nakładana na przywożone używane pojazdy przy okazji ich rejestracji w Niderlandach przekraczała najniższą kwotę rezydualną tej

opłaty zawartą w wartości podobnych używanych pojazdów zarejestrowanych już w tym państwie członkowskim.

P r o d u k t y l e c z n i c z e

Postanowienie Trybunału z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie C-210/13 Glaxosmithklein Biologicals

Produkty lecznicze stosowane u ludzi – Dodatkowe świadectwo ochronne – Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 – Pojęcia „aktywnego składnika" i „mieszaniny aktywnych składników" – Adjuwant

*) Artykuł 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że podobnie jak adjuwant nie jest objęty pojęciem „aktywnego składnika" w rozumieniu owego przepisu, tak mieszanina dwóch substancji, z których jedna jest aktywnym składnikiem odznaczającym się właściwymi mu efektami terapeutycznymi, podczas gdy druga, będąca adjuwantem, umożliwia wzmocnienie owych efektów terapeutycznych, jednak sama nie wywołuje własnych efektów terapeutycznych, nie jest objęta pojęciem „mieszaniny aktywnych składników" w rozumieniu owego przepisu.

P r a w o r o l n e

Wyrok Trybunału z 4 grudnia 2013 r. w sprawie C-111/10 Komisja Europejska przeciwko Radzie

Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Artykuł 108 ust. 1 i 2 TFUE – Pomoc przyznana przez Republikę Litewską na zakup gruntów rolnych – Kompetencja Rady Unii Europejskiej – Istniejący system pomocy – Stosowne środki – Nierozerwalny charakter dwóch systemów pomocy – Zmiana okoliczności – Wyjątkowe okoliczności – Kryzys gospodarczy – Oczywisty błąd w ocenie – Zasada proporcjonalności

*) Jeśli chodzi o istniejące systemy pomocy na zakup gruntów rolnych, państwa członkowskie zobowiązały się wyłącznie do zmiany tych systemów w celu dostosowania ich do wspomnianych wytycznych lub w przeciwnym razie do zniesienia rzeczonych systemów najpóźniej do dnia 31 grudnia 2009 r. Państwa członkowskie, akceptując propozycje stosownych środków wskazanych w wytycznych dla rolnictwa, nie pozbawiły się możliwości wystąpienia z wnioskiem o zgodę na ponowne wprowadzenie podobnych lub identycznych systemów w okresie obowiązywania tych wytycznych.

*) Mając na względzie zakres uznania, jaki przysługuje Radzie nie można uznać, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności ze względu na sam fakt, iż Republika Litewska mogłaby osiągnąć cele, jakimi są: pomyślne zakończenie reformy rolnej oraz poprawa struktury gospodarstw rolnych i efektywności rolnictwa na Litwie przy zastosowaniu innego systemu pomocy. Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że badając, czy decyzja wydana w ramach uznania, takiego jak uznanie przysługujące Radzie na mocy art. 108 ust. 2 akapit trzeci TFUE, jest zgodna z zasadą

proporcjonalności, Trybunał nie musi sprawdzać, czy wydana decyzja była jedyną lub najlepszą z możliwych, lecz winien jedynie ustalić, czy decyzja ta była w oczywisty sposób nieproporcjonalna.

Ochrona środowiska

Wyrok Trybunału z 19 grudnia 2013 r. w sprawie C-281/11 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Zamknięte użycie mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie – Dyrektywa 2009/41/WE – Nieprawidłowa i niepełna transpozycja

*) Odnośnie do argumentu Rzeczypospolitej Polskiej, opartego na tym, że poprzez rozpatrywaną regulację krajową dokonała prawidłowego wdrożenia dyrektywy 2009/41, wystarczy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przepisy dyrektywy muszą zostać wdrożone w sposób zapewniający im niekwestionowaną moc prawną, z wystarczającą szczegółowością, precyzją i jasnością, aby uczynić zadość zasadzie pewności prawa.

*) W każdym razie zwykłe praktyki administracyjne, które ze swej natury podlegają zmianie z woli administracji i nie są odpowiednio znane, nie mogą być uznane za odpowiednie wykonanie obowiązku transpozycji dyrektywy. Podobnie zgodna z przepisami dyrektywy wykładnia przepisów prawa krajowego przez sądy krajowe nie przedstawia sama w sobie jasności i dokładności wymaganej dla spełnienia wymogu pewności prawa.

*) Nie można przyjąć interpretacji, zgodnie z którą nieujawnienie informacji objętych zakresem stosowania art. 18 ust. 1 dyrektywy 2009/41 może mieć charakter automatyczny.

*) Podobnie bezzasadny jest argument Rzeczypospolitej Polskiej, oparty na okoliczności, że zbyteczne jest także przeprowadzenie konsultacji prowadzących do ustalenia, które dane właściwy organ powinien traktować jako poufne, jeżeli odrębne przepisy stanowią już, że informacje takie nie podlegają ujawnieniu na przykład ze względu na ochronę danych osobowych czy na ważny interes państwa. Dla zagwarantowania pewności prawa oraz praw powiadamiającego niezbędne jest bowiem skonsultowanie się z nim w ramach procedury przewidzianej w art. 18 dyrektywy 2009/41 i nie może być ono zastąpione posłużeniem się przepisami zawartymi w różnych krajowych źródłach prawa, których kontekst i współdziałanie mogą być trudne do zrozumienia dla powiadamiającego.

*) Nie dokonując transpozycji art. 3 ust. 3, art. 7, art. 8 ust. 2 i 3, art. 9 ust. 2 lit. a), jak też art. 18 ust. 1 akapit drugi i art. 18 ust. 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/41/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie ograniczonego stosowania mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy tej dyrektywy.

P r a w o w ł a s n o ś c i p r z e m y s ł o w e j

Wyrok Sądu (druga izba) z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie T-591/11Przedsiębiorstwo Handlowe Medox Lepiarz Jarosław Lepiarz Alicja przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Wspólnotowy znak towarowy – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego SUPER GLUE – Wcześniejszy słowny znak towarowy Beneluksu SUPERGLUE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009

***)** Biorąc pod uwagę ograniczony charakter odróżniający wcześniejszego znaku towarowego, Izba Odwoławcza stwierdziła w pkt 24 zaskarżonej decyzji, że właściwy krąg odbiorców jest w stanie zrozumieć element „glue" jako czyniący odniesienie do angielskiego słowa „glue" lub francuskiego słowa „glu", że element „super" jest powszechnie znany jako wskazanie wyjątkowej jakości, oraz że wyraz „superglue" rozważany w całości stanowi opis kleju o wyjątkowej jakości.

*) Należy zatem, (…) , oddalić argument skarżącej, w myśl którego Izba Odwoławcza błędnie powołała się na wyroki Trybunału z dnia 11 listopada 1997 r. w sprawie C-251/95 SABEL, Rec. s. I-6191 oraz ww. w pkt 25 w sprawie Lloyd Schuhfabrik Meyer, ponieważ wynikająca z tych wyroków okoliczność w postaci przytoczonej przez Izbę Odwoławczą, że im bardziej odróżniający jest wcześniejszy znak towarowy, tym większe jest prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, nie zakazuje w żaden sposób uznać istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, w sytuacji gdy wcześniejszy znak towarowy ma słabo odróżniający charakter

*) O ile OHIM winien przy rozpatrywaniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego brać pod uwagę decyzje wydane już w odniesieniu do podobnych zgłoszeń i ze szczególną uwagą rozważyć, czy w danym przypadku rozstrzygnięcie winno brzmieć podobnie, o tyle winien on zapewnić, by zasady równości traktowania i dobrej administracji pozostawały w zgodzie z przestrzeganiem legalności (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie C-51/10 P Agencja Wydawnicza Technopol przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-1541, pkt 74, 75). Tymczasem należy stwierdzić, iż w postępowaniu w sprawie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego KLEJ BŁYSKAWICZNY CYJANOAKRYLOWY SUPER GLUE Wydział Sprzeciwów uwzględnił zgłoszenie znaku dla następujących towarów z klasy 1 „odklejanie (środki do -), silikony, żywice akrylowe w stanie surowym", które nie odpowiadają towarom będącym przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Zatem skarżąca nie ma podstaw do tego, aby powoływać się w sposób dorozumiany na naruszenie zasady równego traktowania, chyba że przywoływane sytuacje są porównywalne. Zatem Izba Odwoławcza doszła do słusznego wniosku, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, i uwzględniła sprzeciw.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

Wyrok (Wielka Izba) z dnia 7 listopada 2013 r. Valliantatos i inni przeciwko Grecji (nr skargi 29381/09)

Zakaz dyskryminacji – orientacja seksualna – równe traktowanie – związki cywilne (partnerskie) - Prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego – ustawodawstwo krajowe

Trybunał stwierdził naruszenie przez Grecję art. 14 (zakaz dyskryminacji) w związku z art. 8 (prawo do poszanowania życia prywatnego i życia rodzinnego) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.
Sprawa dotyczyła "związków cywilnych" w Grecji wprowadzonych ustawą nr. 3719/2008, zatytułowaną "Reformy dotyczące rodziny, dzieci i społeczeństwa". Ustawa przewidziała oficjalną formę związku partnerskiego, pozwalającą zainteresowanym na zarejestrowanie swojego związku w ramach bardziej elastycznych ram prawnych niż te przewidziane dla małżeństwa.
Skarżący zarzucili, że grecka ustawa nr 3719/2008 wprowadzając związki cywilne tylko dla par różnopłciowych, tym samym automatycznie wyłącza ze swojego zakresu pary jednopłciowe. Zarzucili Grecji, że wprowadziła rozróżnienie, które ich zadaniem stanowi dyskryminację wobec nich.
Trybunał zauważył, że spośród 19 państw, które zdecydowały się na jakąś formę uznanych związków partnerskich (obok instytucji związków małżeńskich), jedynie Litwa oraz Grecja zastrzegły je jedynie dla par różnopłciowych. Uznał, że państwo nie wykazało, aby ze względu na uzasadnione cele wskazane w ustawie wprowadzającej związki cywilne, konieczne było pozbawianie par jednopłciowych możliwości wstępowania w takie związki.
ETPCz odwołał się w uzasadnieniu wyroku również do standardów międzynarodowych, m.in. do rekomendacji CM/Rec(2010)5 Komitetu Ministrów Rady Europy w sprawie środków zwalczania dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową oraz art. 7, 9 i 21 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Trybunał potwierdził swoją dotychczasową linię orzeczniczą w sprawach antydyskryminacyjnych, w tym pogląd wyrażony w sprawie Schalk i Kopf, wskazując, że w związku z „szybkim rozwoje sytuacji w wielu państwach członkowskich w kierunku prawnego uznania związków osób tej samej płci", tworzą one „życie rodzinne" w rozumieniu Konwencji.
Trybunał przypomniał również, że w przypadku odmiennego traktowania osób ze względu na ich orientację seksualną państwo powinno wskazać szczególnie ważkie powody, ponieważ w ich braku takie traktowanie może zostać uznane za niedopuszczalną dyskryminację. Wskazał również, że w przypadku różnicowania ze względu na orientację seksualną państwu przysługuje wąski margines oceny. Trybunał wskazał ponadto, że różnicowanie oparte jedynie na przesłance orientacji seksualnej jest niedopuszczalne.
Trybunał uznał, że w przypadku Grecji osoby homoseksualne, jak i osoby heteroseksualne, chcące zawrzeć związek cywilny znajdują się w takiej samej sytuacji, zatem grecka ustawa różnicuje te osoby tylko ze względu na orientację seksualną. Nie uznał za usprawiedliwiony argumentu rządu greckiego, zgodnie z którym pary homoseksualne nie muszą zawierać związków cywilnych, ponieważ nie są biologicznie zdolne do posiadania potomstwa.
Trybunał podkreślił, że instytucjonalizacja związków cywilnych osób tej samej płci ma nie tylko walor praktyczny, ale także stanowi wyraz uznania ich związku przez państwo. Dzięki temu pary takie mogą regulować swoje sprawy majątkowe, w tym dotyczące dziedziczenia nie na podstawie umów cywilnoprawnych, ale na podstawie przepisów dotyczących związków cywilnych.
ETPCz wskazał, że z Konwencji nie wynika pozytywny obowiązek państw do

wprowadzania związków cywilnych, jednakże jeśli dane państwo zdecyduje się na wprowadzenie do swego ustawodawstwa związku cywilnego jako alternatywy wobec instytucji małżeństwa, wówczas nie może dyskryminować osób tej samej płci, poprzez ich wyłączania z możliwości zawierania związków cywilnych, a zatem musi zapewniać dostęp do tej instytucji wszystkim osobom zainteresowanym bez względu na ich orientację seksualną.

Wyrok z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie Matrakas i inni przeciwko Polsce i Grecji (nr skargi 47268/06)

Konwencja o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą – Konwencja z Lugano – rzetelność postępowania (art. 6) – prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego (art. 8)

Skarżący Matrakas i inni kwestionowali przed Trybunałem rzetelność postępowań prowadzonych na podstawie Konwencji o dochodzeniu roszczeń alimentacyjnych za granicą, sporządzonej w Nowym Jorku w dniu 20 czerwca 1956 roku, a także Konwencji z Lugano o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych. W sprawach będących przedmiotem skargi dwóch małoletnich oraz reprezentująca ich matka dochodzili wyegzekwowania od obywateli Grecji roszczeń alimentacyjnych zasądzonych przez polskie sądy. Skarżący kwestionowali przede wszystkim na podstawie przepisu art. 6 Konwencji rzetelność postępowania, jako, że sprawa toczyła się od 1988 roku, a także naruszenie określonego w przepisie art. 8 Konwencji prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego.
Trybunał uznał skargę w odniesieniu do Polski za oczywiście bezzasadną. W ocenie Trybunału sąd polski działając jako organ przesyłający zobowiązany był wyłącznie do sprawdzenia, czy pisma sądowe spełniają wymogi formalne oraz przekazania sprawy organowi przyjmującemu w Grecji. W rozpatrywanej sprawie sąd polski oprócz dokonania tych czynności monitorował także przebieg postępowania w sprawie, co gwarantowało odpowiednią i wystarczającą egzekwowalność roszczeń skarżących.

Wyrok Trybunału z dnia 19 listopada 2013 r. w sprawie El Kashif przeciwko Polsce (nr skargi 69398/11)

Postępowanie karne – tymczasowe aresztowanie – pozbawienie wolności – proporcjonalność – prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego (art. 5 ust. 1)

ETPCz uznał, że sąd karny zastosował tymczasowe aresztowanie z naruszeniem prawa do wolności i stwierdził naruszenie art. 5 § 1 c) oraz § 3 Konwencji.
Skarżący, Karol El Kashif, obywatel polski został ukarany grzywną za nielegalne organizowanie gier hazardowych przez internet. W trakcie postępowania sąd stwierdził, że skarżący nie przebywa pod żadnym ze wskazanych adresów i nie stawia się na rozprawy, w związku z czym zastosował wobec niego 3-miesięczne tymczasowe aresztowanie, zamienione następnie na dozór policji – obowiązek stawiennictwa co 7 dni na komisariacie. Skarżący spędził 16 dni w areszcie.
Trybunał rozpoznając zarzut naruszenia art. 5 Konwencji – prawa do wolności i bezpieczeństwa, przypomniał, że katalog przesłanek pozwalających na zastosowanie środka pozbawiającego osobę wolności ustanowiony w art. 5 ust. 1 ma charakter enumeratywny i musi być interpretowany zawężająco. Trybunał wskazał, że pozbawienie wolności musi być zgodne z prawem, ale nie wystarczy zgodność wyłącznie z prawem krajowym. O stwierdzeniu naruszenia Konwencji zdecydowały względy konieczności i proporcjonalności. Skarżący nie był wcześniej karany i posiadał miejsce stałego zameldowania w kraju, a czyny, których się dopuścił, były zagrożone karą ograniczenia wolności lub grzywny. Zarówno powaga popełnionego czynu, dolegliwość kary, przesłanka zamieszkania/niezamieszkania w kraju nie powinny były być powodem dla aresztowania skarżącego. Zmiana miejsca

zamieszkania przez skarżącego i fakt niepoinformowania o tym sądu nie był na tyle poważnym naruszeniem, wystosować areszt. Okres, w jakim skarżący przebywał w areszcie Trybunał uznał za niewspółmiernie długi orz za sankcję niewspółmiernie poważną w stosunku do celu sądu, jakim było ustalenie miejsca zamieszkania skarżącego i zapewnienia jego udziału w rozprawach. Trybunał wskazał, że sąd karny nie rozważył zastosowania nieizolacyjnego środka, np. doprowadzenia skarżącego na rozprawę przez policję.

Wyrok z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie Błaja News Sp. z o.o. przeciwko Polsce (nr skargi 59545/10)

Wolność słowa / wolność wypowiedzi (art. 10) – odpowiedzialność cywilna wydawcy – naruszenie dóbr osobistych – ingerencja w wolność konieczna w demokratycznym społeczeństwie

Trybunał uznał, że przypisanie odpowiedzialności cywilnej wydawcy tygodnika z tytułu naruszenia dóbr osobistych, w związku z opublikowaniem nierzetelnego artykułu prasowego, godzącego w dobre imię osoby wykonującej zawód prokuratora, nie stoi w sprzeczności z art. 10 Konwencji.
Sprawa dotyczyła wydania przez polskie sądy wyroku wobec skarżącej spółki, uznającego jej odpowiedzialność cywilną za naruszenie dóbr osobistych bohaterki artykułu prasowego, opublikowanego w 2007 roku na łamach tygodnika „Fakty i Mity". Pani ATK, twierdząc, iż jest łatwo identyfikowalna jako bohaterka owego artykułu, wniosła do sądu pozew cywilny przeciwko Błaja News Sp. z o.o. Jej powództwo zostało uwzględnione. We wrześniu 2008 roku sąd pierwszej instancji nakazał opublikowanie na łamach „Faktów i Mitów" sprostowania oraz orzekł 30.000 złotych zadośćuczynienia na rzecz powódki z tytułu naruszenia jej dóbr osobistych. Powołując się na art. 10 (wolność słowa), Błaja News Sp. z o. o., po wyczerpaniu procedur odwoławczych przed polskimi sądami, wniosła skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu wskazując, że rozstrzygnięcia polskich sądów stanowiły niezgodną z tym przepisem ingerencję w prawo do swobody wypowiedzi.
Trybunał uznał, iż co prawda w rozpatrywanej sprawie miała miejsce ingerencja w prawo do wolności wypowiedzi skarżącej spółki, to jednak ingerencję tę należy uznać za „konieczną w demokratycznym społeczeństwie" w rozumieniu art. 10 ust. 2 Konwencji. Trybunał podkreślił, że taka ingerencja oparta była o postanowienia art. 23 i 24 Kodeksu cywilnego i służyła ochronie dobrego imienia i praw innych osób. Trybunał uznał za trafne ustalenia sądów polskich w kwestii oszczerczego charakteru artykułu, który dotyczył kwestii związanych z funkcjonowaniem prokuratury, a więc zagadnień istotnych z punktu widzenia interesu publicznego. Uzasadnienia orzeczeń sądów polskich pozwalały stwierdzić, że przeprowadzona przez te sądy ocena uwzględniała wymogi art. 10 Konwencji. Dodatkowo w ocenie Trybunału zastosowana sankcja w postaci zobowiązania do publikacji sprostowania oraz wypłaty zadośćuczynienia spełniała wymóg proporcjonalności. Biorąc powyższe względy pod uwagę, Trybunał uznał, że nie doszło do naruszenia Konwencji.

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych

Postanowienie NSA z 10 grudnia 2013 r., sygn. akt I FSK 311/12

Czy w świetle art. 4 ust. 2 w związku art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (wersja skonsolidowana Dz. Urz. UE C 83 z dnia 30 marca 2010 r., s. 13 i nast.) jednostka organizacyjna gminy (lokalnego organu władzy w Polsce) może być uznana za podatnika VAT w sytuacji, gdy wykonuje czynności w charakterze innym niż organ władzy publicznej w rozumieniu art. 13 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z dnia 11 grudnia 2006 r., s. 1 i nast. ze zm.), pomimo, że nie spełnia warunku samodzielności (niezależności) przewidzianego w art. 9 ust. 1 tej dyrektywy?